

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko A.S. i M.W.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej A.S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od A.S. na rzecz J.S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne.

Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej A.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2018 r.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt.: 1) i 4) k.p.c.

Wskazując na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt.: 1) k.p.c. skarżąca poprzestała na samym stwierdzeniu, że wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, nie formułując jednakże tego zagadnienia, jak również nie prezentując na okoliczność wykazania tej przesłanki jakiegokolwiek uzasadnienia. Powołała również przesłankę oczywistej zasadności skargi z art. 398⁹ § 1 pkt.: 4) k.p.c., a tytułem jej wykazania wskazała na naruszenie przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisów postępowania, tj.: art. 217 w zw. z art. 382 k.p.c., które w przedmiotowej sprawie miały mieć wpływ na jej wynik.

Wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odniósł skutku.

W pierwszej kolejności odnosząc się do powołanej przez A.S. przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c. należy wskazać, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarżący wykaże, że wskazane przez niego

zagadnienie prawne posiada właściwość „istotności”, która polega na tym, że zagadnienie to stanowi kwestię dotychczas niewyjaśnioną i nierozwiązaną w orzecznictwie sądowym, a więc cechującą się nowością, a którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W efekcie powołanie się na tę przesłankę przedsądu, wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. dotychczasowe orzeczenia Sądu Najwyższego, np.: postanowienie z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/2018 r., niepubl.; postanowienie z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 13/2018, niepubl.; postanowienie z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, niepubl.). Przenosząc powyższe rozważania w realia przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że przesłanka „istotnego zagadnienia prawnego” nie została przez skarżącą w żaden sposób wykazana. A.S. nie sformułowała tego zagadnienia, a w konsekwencji nie zaprezentowała, celem wykazania, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c. w ogóle wchodzi w rachubę, jakiegokolwiek uzasadnienia. Odnosnie zaś do przesłanki „oczywistej zasadności” zawartej we wniosku o przyjęcie przedstawionej Sądowi Najwyższemu skargi kasacyjnej, to również i ta przesłanka, przedsądu, nie odniosła rezultatu. Pozwana ograniczyła się bowiem do wzmianki, że w toku przedmiotowego postępowania zostały naruszone przepisy proceduralne, to jest art. 217 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. Tymczasem powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Przenosząc, zaś, powyższe refleksje na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga fakt, że na okoliczność wykazania powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu skarżąca jedynie informacyjnie zaznaczyła, że w celu uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej skargi do rozpoznania korzystała ze zindywidualizowanego komentarza do art. 527 k.c., podnosząc jednocześnie, że

„nie znalazła wypowiedzi dotyczących kwalifikacji z punktu widzenia skargi pauliańskiej innych czynności dłużnika, które nie są realizacją istniejącego zobowiązania, ale są skądinąd uzasadnione w realiach konkretnej sprawy”. W konkluzjach skarżąca podkreśliła, że „przedstawiana skarga kasacyjna jest dobrą okazją do wypowiedzi Sądu Najwyższego”. Mając powyższe na względzie stwierdzić należy, że wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnił nawet minimalnych wymogów stawianych instytucji „przedsądu”, a ukształtowanych wprost w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W konsekwencji zaprezentowana przez A. S. skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia przez ten Sąd, celem rozpoznania.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as]

aj